

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.141/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	az alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott	Miskolci Törvényszék
határozat:	4.K.700.880/2024/16. számú ítélete
	Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perkiöltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes városli Rendörkapitánysága Vizsgálati Osztályának állományában 2018. január 1-től kiemelt fővizsgáló beosztásban teljesít szolgálatot, szolgálatteljesítési helye az városli Rendörkapitányság illetékességi területe. Az városli Rendörkapitányságon a perrel érintett időszakban Bűnügyi osztály és Vizsgálati osztály is működött, a hivatásos állomány tagjai a Bűnügyi osztályon nyomozó, a Vizsgálati osztályon vizsgáló beosztásban teljesítettek szolgálatot. A felperes a 2021. július 1. napjától 2024. július 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a kinevezése szerinti kiemelt fővizsgálói beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el forrónyomos nyomozói, nyomozói, felderítói feladatokat ellentételezés nélkül; szolgálatteljesítési idejének 30%-ában végzett nyomozói, míg 70%-ában vizsgálói feladatokat. Erre figyelemmel a perbeli időszak 37 hónapjára megbízási díj iránti igényt érvényesítve szolgálati panaszt terjesztett elő, melyet az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasított.

A kereset és a védirat

[2] A felperes a keresetében kérte az alperest kötelezni a perbeli időszakra 1.430.050 forint megbízási díj, valamint annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Állította, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. melléklete alapján a nyomozó(tiszt) és a vizsgáló(tiszt) egymásól eltérő beosztás. A nyomozó a büntetőeljárásban a lehetséges elkövető személyének felderítésére törekszik, amely egy

adatgyűjtő jellegű kutatómunka, míg a vizsgáló feladata a bűnösség kétséget kizáró bizonyítása és a büntetés kiszabásához szükséges körülmények megállapítása. A felderítés során a nyomozó hatóság önállóan, míg a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. Az elhatárolás az eltérő eljárási szabályok, módszerek és az ügyészségi kontrollban mutatkozó különbség alapján megállapítható. A kereset jogalapját a rendvédelmi feladatot ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (5) bekezdésében jelölte meg, hivatkozott továbbá a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 150. § (1) bekezdésére, valamint a büntetőeljárásról szóló 2017. évi CX. törvény a (továbbiakban: Be.) 348. §-ára. Megjegyezte, hogy 2023. február 1-jével a Hszt. 71. §-a módosult, és a megbízási díj feltétele a nem eseti jellegű, jelentős többletmunka, mely kritériumoknak munkavégzése megfelelt. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 100%-ában (havi 38.650 forintban) érvényesítette.

[3] Az alperes a védiratában a megbízási díj jogalapját és összegét vitatva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest a keresettel egyezően 1.430.050 forint és annak késedelmi kamata felperes részére történő megfizetésére kötelezte.

[5] Mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felperes megbízási díjra való jogosultsága (jogalap) a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján – a releváns két időszakban – fennállt-e. A 2021. július 1 - 2023. január 31. napjai közötti időszak tekintetében a Hszt. 2. § 25. pontja, a 30/2015. BMr. 2. melléklete, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontja, a Be. 348. §-a és 31. § (2) bekezdése figyelembevételével rögzítette, hogy a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elkülöníthetők. A feladatok elhatárolása alapján határozható meg, hogy melyek tartoznak a nyomozó és melyek a vizsgáló beosztáshoz. A bírói gyakorlatra utalva kiemelte, hogy a munkakör bővítése nem eredményezheti azt, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatokat lásson el díjazás nélkül. Megállapította, hogy a felperes a vizsgáló beosztása mellett – mentesítés nélkül – folyamatosan nyomozói feladatokat látott el többletfeladatként, mely a megbízási díjra való jogosultságát megalapozta.

[6] A 2023. február 1 - 2024. július 31. napjai közötti időszak kapcsán a felek nyilatkozatai és tanú1, tanú2, valamint tanú3 tanúvallomása alapján azt rögzítette, hogy a felperes minden szolgálatát érintően nagy arányban látott el a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozó feladatokat. Annak tulajdonított jelentőséget, hogy a beosztásba nem tartozó feladatok ellátása folyamatosan, rendszeresen, hosszabb időn keresztül történt, és e többletfeladat-ellátás érdemben meghaladta a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás

kereteit, azaz nem eseti jellegű, hanem ténylegesen jelentős többletmunkát eredményezett. Kifejtette, a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét fenntartotta azzal, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja – amennyiben a többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben a hivatásos állományú ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen megbízhatóvá válna a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására.

[7] Az összecszerűség megállapítása során figyelembe vette, hogy a felperes folyamatosan jelentős többletmunkát végzett, a beosztásába nem tartozó feladatokat a munkaköri feladatai mellett nagyszámban, a munkaideje tetemes részében látott el, amelyre tekintettel nem tartotta eltúlzottnak a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő díjazás iránti igényt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a támadott ítélet az anyagi jognak való megfelelés szempontjából sérti a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseit, 45. §-át, 102. §-át, a 30/2015. BMr. 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdését, a Nyer. 150. § (1) bekezdését, valamint a Be. 348. §-át.

[9] Álláspontja szerint a törvényszék az első időszakban a folyamatos nyomozói feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a megbízási díj jogalapját jogsértően állapította meg. A felperes munkaköri leírása a kifogásolt feladatokat tartalmazta, az abban foglaltakat a felperes tudomásul vette. Nincs semmilyen jogszabályi alapja annak, hogy a büntetőeljárás nyomozati/felderítő szakaszában ellátandó feladatok kizárólag nyomozói, míg a vizsgálati szakaszában jelentkező feladatok kizárólag vizsgálói beosztásban lennének elláthatók. Az elsőfokú bíróság jogsértő módon figyelmen kívül hagyta arra vonatkozó érveit, hogy mindkét beosztás betöltésének szakmai képzési követelménye ugyanaz. Kizárólag a foglalkoztató érdekkörében jelentkező szakmai, munkaszervezési és strukturális kérdés az, hogy rendszeresít-e külön bünygyi és külön vizsgálati osztályt. A feladatellátás szükségessége és annak mennyisége tekintetében nincs különbség a között, hogy egyes szervezeti elemekre tagozódóan külön-külön járnak-e el ugyanazon bünygyi szakirányú végzettséggel és képesítéssel rendelkező hivatásos állományú személyek, vagy egy személy jár-e el ugyanannak a büntetőeljárásnak mindkét szakaszában.

[10] A második időszakban az elsőfokú bíróságnak a Hszt. 102. §-ának előírásait a megbízási díjra való jogosultság szempontjából vizsgálni (és nem mellőzni) kellett volna, amely nem üresíti ki a Hszt. 71. §-ában szabályozott megbízási jogintézményét. A megbízási díj továbbra is jár a szolgálatteljesítési időn kívüli, az érintett számára a végzettsége,

képzettsége alapján általa ellátható, de a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli többletfeladatokért. A második időszakban a többletfeladat felmerülése nem értelmezhető.

[11] Az eljáró törvényszék a kereset összecszerűségével kapcsolatban is jogszabálysértő, a Hszt. 71. § (5) bekezdésébe ütköző megállapításokat tett ítéletének [39]-[42] bekezdéseiben. A megbízási díj összege csak a jogszabályban meghatározott minimum mértékig (rendvédelmi illetményalap 50%-áig) terjedhet, mivel a többletdíjazás indokoltságát a felperes nem igazolta megfelelően. Olyan szempontokból, mint a munka bonyolultsága, időigényessége vagy a szaktudás szükségessége, a tanúvallomások alapján nem lehet különbséget tenni a nyomozói és a vizsgálati beosztás feladatai között. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a többletmunka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás indokolta a megbízási díj megítélt mértékét.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak indokaival – a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.031/2024/4. számú ítéletét felhívva – egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés alaptalan.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, az elsőfokú bíróság ténymegállapításait és bizonyítékértékelését konkrét (a bizonyítás eredményének értékelésével összefüggő) jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta, a tényállás jogi értékelésének vitatása és az összecszerűséget befolyásoló mérlegelés megalapozatlansága tekintetében eljárási jogszabálysértést nem állított, kizárólag az elsőfokú ítéletnek a jogalapot és az összecszerűséget egyaránt érintő anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. Ez okból az ítéltábla – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az előbbi körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, melyet összevethetett volna az ítéleti indokolással.

[15] A másodfokú bíróság ezért a fellebbezés korlátaira tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett mindkét releváns időszak tekintetében kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú ítélet a felhívott anyagi jogi előírásokba ütközött-e.

[16] A nem támadott tényállás, bizonyítékértékelés és mérlegelés mellett a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a felperes előadása, a tanúk vallomása és a kimutatás adattartalma alapján abból, hogy a büntetőeljárás kapcsán a felperesnek nyomozói és vizsgálati jellegű feladatai egyaránt voltak, melyeket a perbeli időszakban folyamatosan, rendszeresen visszatérően 30% nyomozói - 70% vizsgálói feladatok arányában látott el.

[17] Az alperesnél a felperes a perbeli időszakban kiemelt fővizsgáló volt, amely az állománytáblában külön rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a kiemelt fővizsgáló beosztás volt. Tekintettel arra, hogy a 30/2015. BMr. 2. mellékletében külön szerepel a vizsgálói (kiemelt fővizsgálói) és külön a nyomozói beosztás, az alperes a munkaköri leírás tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás eljárési feladatait.

[18] Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozó hatóság egységként szerepel, és az eljárési kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bírt, miután a Be. kétségkívül nem munkajogi (közszolgálati jogi) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak szabályait, az nem is feladata. Ugyanakkor a Be. 348. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakból kitűnően a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melynek tükrében a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönítése szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában megtörtént, mint ahogyan a 30/2015. BMr. is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó és a vizsgáló beosztásokat. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[19] A Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárési szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárési szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárési cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése [Nyer. 144. § (1) bekezdés] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés]. A fentiek szerint a nyomozás eljárési folyamatában közreműködő

nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ valóban nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes és a tanúk is alátámasztották, hogy a feladatok között a határvonal, az elhatárolás tipikusan a gyanúsítás közlése, még akkor is, ha adódnak kivételek és atipikus esetben a felderítési szak nem ér véget a gyanúsított kihallgatásával. Az pedig nem vitás, hogy a felperes munkaköri leírásában szereplő, a teljes ügyfeldolgozásra kiterjedő nyomozási és vizsgálói eljárási cselekmények lefolytatása, a hatáskörébe utalt ismert és ismeretlen tetteses bűncselekmények felderítése és nyomozása, azaz – a kiemelt fővizsgálói feladatok mellett – a nyomozó beosztás feladatait is magukban foglalták.

[20] A Hszt. 2. § 25. pontja szerint szolgálati beosztásnak az állománytáblázatban rendszeresített, a hivatásos állomány tagjával betölthető munkakör minősül. A 30/2015. BMr. 2. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állománytáblázat tartalmazza – egyebek mellett – a szervezeti egység felépítésének megfelelően szervezeti elemekre bontva az egyes szervezeti elemekhez tartozó rendszeresített szolgálati beosztások megnevezését. Tekintettel arra, hogy a 30/2015. BMr. 2. mellékletében külön szerepel a vizsgálói (kiemelt fővizsgálói) és külön a nyomozói beosztás, az alperes a felperes munkaköri leírása tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás feladatait akként, hogy a vizsgálói munkaköri leírásban szerepelteti – speciális munkaköri feladatként – lényegében a nyomozói beosztáshoz tartozó feladatokat a bűnügyi szolgálati ág részeként. Az elhatárolásnak semmilyen munkaszervezési vagy strukturális akadálya nincs, a képesítési követelményekből pedig nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a két beosztás, munkakör azonos lenne. Ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani.

[21] A második időszak kapcsán relevanciával bírt, hogy a felperes a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjából és 103. § (1) bekezdéséből következően a szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően köteles végrehajtani, és szolgálatteljesítése során köteles a szolgálati előljáró parancsát, a felettes rendelkezését követni. Erre figyelemmel a munkaköri leírás általános és speciális feladatai között az alperes előírhatta a munkaköri leírásban külön nem nevesített eseti jellegű feladatok végrehajtásának kötelezettségét is. Azonban, ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékére ugyancsak a Hszt. 71. § (5) bekezdése irányadó. A téves jogszabályértelmezésre alapított anyagi jogi érvek között az alperes a Be. 348. § (1)-(2) bekezdései, valamint a Nyer. sérelmére, illetőleg a többletfeladatok megvalósításának hiányára alaptalanul hivatkozott, és indokolatlanul, a joggyakorlattal ellentétesen kérte értelmezni a 2023. február 1-jétől hatályos Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának tartalmát. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napjától hatályos módosítása ugyanis – az alperes álláspontjával szemben – a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] véglegesen kiüresedne, így a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, vagyis az a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel együtt értékelendő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a szolgálatteljesítés

általános szabályaira vonatkozik, ami nem teszi a megbízási díjra való igényt – minden egyéb körülmény vizsgálatát mellőzve – alaptalanná. E jogszabályértelmezés tekintetében a Fővárosi Ítéltábla ítélkezési gyakorlata egységes (ld. pl. 4.Kf.700.031/2024/4.).

[22] Összességében az elsőfokú bíróság a peradatok alapján helytállóan állapította meg a nyomozó és a vizsgáló (ideértve a kiemelt fővizsgáló) beosztás eltérő jellegét, azt, hogy a felperes a többletfeladatokat folyamatosan, rendszeresen (nem eseti jelleggel), az eredeti beosztása szerinti feladatokkal párhuzamosan ellátta a perbeli időszakban; mind az első, mind a Hszt. módosítását követő második időszakban jelentős többletmunkát végezve. Mindezekre figyelemmel az alperes tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (3) bekezdésének sérelmére. A megbízási díj elsőfokú ítéletben történt megállapítása az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[23] A megbízási díj mértékével összefüggésben lényeges, hogy az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt ennél fogva az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. E konkrét mérlegelési tevékenység jogszabályellenességét azonban az alperes eljárási jogszabálysértés megjelölésével a fellebbezésében nem támadta. Az alperes alapvetően jogalapot vitató érvelése nem volt alkalmas – anyagi jogi álláspontjának el nem fogadása miatt – arra, hogy a felperes javára megállapított megbízási díjnak attól eltérő, alperes által állított minimum mértékét alátámassza. Az alperes tévesen hivatkozott e körben a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére, mert a követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) – állításával ellentétben – a mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az elsőfokú bíróság ezért megfelelő szempontokat értékelt, a megbízási díj mértékére vonatkozó törvényi és jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[24] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[25] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a fellebbezés mint másodfokú eljárást megindító beadvány benyújtási időpontjához igazodóan – a felperes által megjelölt, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése és 3. § (2), (5)-(6) bekezdései helyett – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3)

bekezdés a) pontjára és
3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[26] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (114.404 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[27] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 31.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró